

РЕШЕНИЕ

№ 2950

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1969** по описа за **2022** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба от [фирма], против Решение № 71 от 10.01.2022 г., постановено по НАХД № 11909/2021 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 7-ми състав. С Решението е потвърдено Наказателно постановление № 06-001483/21.07.2021 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – В., с което на касатора за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр чл. 1, чл. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи определя решението на СРС като неправилно, поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Счита, че неправилно въззивният съд е приел, че са налице трудови отношения между санкционираното дружество и лицето П. П., а не облигационни. Конкретно в жалбата са развити доводи, че се касае за сключен договор за изработка по чл. 258 и сл. ЗЗД, във връзка с който изпълнителят по договора се е задължил да предостави определен краен резултат. На последно място е изтъкнато, че СРС не е съобразил факта, че нарушението ако има такова е извършено за първи път и няма пречка за приложение на чл. 28 от ЗАНН, т. е. за приемане на случая за маловажен. С молба от 04.04.2022 г., процесуалният

представител на касатора - поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Инспекция на труда“ – В., редовно призован не се представява. На 04.04.2022 г., чрез старши юрисконсулт представя писмена защита, с която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадени в срок и от надлежна страна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XXI касационен състав на Административен съд София - град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя К. И. П. и участвалия непосредствено при извършване на проверката Г. И. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение, а именно, че при извършена проверка на 05.07.2021 г., около 15:00 часа при проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект жилищна група с част за обществено обслужване, находящ се в [населено място], местност В., ВЕЦ С., УПИ 1-1337 и УПИ П-1337, на който се извършвали ремонтни работи и почистване на строителни отпадъци в обекта от [фирма] и на 09.07.2021 г., въз основа на изискани и представени в ИА „ГИТ - С. документи било установено, че процесното дружество, в качеството си на работодател по смисъла на параграф 1, т. 1 от ДР на КТ, не е уредил като трудови отношенията при предоставяне на работна сила от лицето П. В. П. като не е сключил трудов договор в писмена форма преди постъпването му на работа. Посочено е, че към момента на проверката лицето е заварено да престира труд като „общ работник“. В декларацията П. саморъчно е вписал, че работи в процесното дружество от 05.07.2021 г., с един почивен ден в седмицата - неделя, с един час обедна почивка, както и с месечно трудово възнаграждение в размер на 1 200,00 лв. Същата е подписана лично от г-н П., който посочва още, че няма сключен граждански договор, а има сключен трудов такъв. До приключване на проверката е представен

писмен трудов договор № 3 от 06.07.2021 г., както и служебна бележка № 3/07.07.2021г. за това, че на 07.07.2021г. на П. П. е бил проведен начален инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана. Съгласно справка по чл. 62, ал. 5 от КТ с вх. № 22388213298189/06.07.2021 г. на ТД на НАП става ясно, че горепосоченият трудов договор, сключен между [фирма] и П. В. П., е регистриран в НАП на 06.07.2021 г. в 23:07 часа. За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа, на който е издадено процесното Наказателно постановление.

След като съобразява установените обстоятелства, както и представеният едва със въззивната жалба договор за изработка от 02.07.2021г., от правна страна СРС приема за безспорно установено, че дружеството е нарушило чл. 62. ал. 1 от КТ, поради което правилно е наложена имуществена санкция в минимален размер – 1 500 лв. При реализиране на административнонаказателната отговорност не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на акта и издаване на НП са спазени предвидените изисквания за форма и производство.

Въззивното решение е правилно.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

При ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството не е допуснато нарушение на материалния закон. Неоснователно е и възражението за допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и че СРС неправилно е достигнал до извода. В АУАН и НП са изложени мотивите на административнонаказващият орган, като нарушението е описано по начин, позволяващ на санкционираното лице да разбере характера и естеството на вмененото му нарушение. Наведеният в касационната жалба довод, че не е настъпило ощетяване на фиска са неотнормисими към производството по съблюдаване спазването на задълженията на работодателите в страната.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. В хода на съдебното следствие са установени белезите на трудовото правоотношение – работно място, почивки, заплата, заемана длъжност и др. Правилни са изводите на СРС, че в случая е налице трудово правоотношение, за което е следвало да бъде сключен трудов договор с работника. Подробните мотиви на районния съд в тази връзка се споделят изцяло от

касационната инстанция.

Правилно районният съдия е приел, че представеният писмен граждански договор от 02.07.2020 г. прикрива предоставянето на работна сила, а не претендирането и постигането на определен резултат, за извършване на еднократно изпълнение, в предвид отсъствието на каквато и да било самостоятелност на „изпълнителя“ при твърдяната „изработка“ и идентичния предмет на дейност на търговското дружество. Настоящата инстанция споделя мотивите на СРС, че са налице данни за постигнато съгласие между работодателя и работника по всички съществени елементи по чл. 66, ал. 1 КТ - мястото на работа; длъжността и характера на работата; размера на трудовото възнаграждение, продължителност на работния ден, почивки, почивни дни и т.н., но липсват данни това съгласие да е оформено писмено като трудов договор. Т.е. правилно актосъставителят, административнонаказващият орган и районният съд са приели, че установеното нарушение е такова по чл. 62, ал. 1 КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно които отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и трудовият договор се съставя в писмена форма.

По изложените съображения районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, като наложеното на нарушителя наказание е в законовоустановения размер.

По посочените съображения, касационният съд намира, че обжалваното решение на Софийския районен съд като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.09.2021 г. по НАХД № 2307/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.